

Nr 238.

Av herr **Petersson, Knut**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om rätt till jakt m. m.

I det förslag till ny jaktlag, som framlagts i Kungl. Maj:ts proposition nr 46, ingå under § 15 bestämmelser om rätt att döda vissa djur, som inkommit i gård eller trädgård, ändock att jakträtten där tillkommer annan. Sålunda stadgas, att björn, lo eller örn må dödas av den som bor i gården eller innehar trädgården, så ock av dennes folk.

Ett motsvarande stadgande ingår jämväl i nuvarande jaktlag. Det kan emellertid ifrågasättas, om det är lämpligt att på detta sätt modifiera gällande skyddsbestämmelser. Framför allt kunna vägande invändningar göras mot att utsträcka fredningsrätten därhän, att örn saklöst får dödas, då den uppsöker människornas boplatser. Följden kan bli, att den fåtaliga örnstammen ytterligare decimeras, måhända helt utrotas.

En av våra främsta fågelkännare (Paul Rosenius) har om denna bestämmelse framhållit, att den svårt frestar till missbruk på grund av svårigheten att kontrollera, var örnen verkligen befunnit sig. »Vidare är örnen av naturen understundom obetänksam och trög, varför tillfällen att få skott på honom vid gårdarna ej sällan erbjudas. Och slutligen är denna rätt att döda honom icke nödvändig: hinner man gå efter ett skjutvapen, så hinner man med god vilja också att skrämma bort honom med lösa skott eller med andra medel.»

Vill man icke göra den nuvarande tillfälliga fridlysningen helt illusorisk, synes örn icke böra inbegripas i de under § 15 uppräknade djurslagen. I stället bör tagas under övervägande, huruvida icke ersättning av statsmedel kan beredas i sådana fall, då örn *bevisligen* förgripit sig på tamdjur.

Under hänvisning till ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte vidtaga sådana ändringar i Kungl. Maj:ts proposition nr 46, som påkallas av det i motionen framställda önskemålet.

Stockholm den 11 februari 1938.

Knut Petersson.

